

מתיקות השבת

והחנוכה

פרשת
מקץ-חנוכה
תשפ"ו

יו"ר ע"י קהל רובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזווע שליט"א

תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הלוי" זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו הגה"צ שליט"א ◆

מתיקות גם פה השמן

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

נסיון האמונה והצדקה

לכבוד מערכת מתיקות השבת. מעשה נפלא ארע עמי בתקופת הקורונה, מעשה שכלו אמונה, אשמה אם תוכלו לפרסמו לזכוי הרבים ונאם הדברים לימי החנכה שבהם נלחמו החשמונאים על אמונתנו בה'.

כזכור לכלם, בערב פסח של תקופת הקורונה היה סגר והיה אסור לצאת מהבית, ואנו הורים לעשרה ילדים עם מצב כלכלי דחוק, דאגנו מאד מהיכן נשיג אכל מספיק למשפחתנו.

שוחחתי על כך עם חבר שלי והוא נתן לי מספר טלפון של ארגון חסד שמחלקים אכל לחג בכשרות מהדרת, התמשרתי אליהם והם אמרו לי שתרשימה שלהם כבר מלאה ושאינם יכולים להוסיף שמות חדשים, אף מכיון שהתחננתי אליהם הם אמרו שייעשו השתדלות להענות לבקשתי.

למחרת קבלתי מהם טלפון משמח שבפשתי התקבלה ושהם ידאגו לנו לאכל לכל סעודות החג הראשון והאחרון. הודיתי להם מאד וישבתי בבית ברגע. והנה הגיע יום לפני החג, ליל בדיקת חמץ והאכל צדו לא הגיע, הרמתי אליהם טלפון ונתמלתי בתא קולי בו אמרו שלא יהיה מענה אנושי עד לערב שביעי של פסח.

הדאגה פרסמה בלבי בחזקה, כי הבנתי שהם כבר סגרו את המשדר ושוב האכל לא יגיע. באמת לא ידעתי

שמחר להחניף ליננים כדי להציל את חייהם (ע"י יורים כב), כי בדרך הטבע אף אחד לא היה מעלה על דעתו להלחם עם צבא גדול וחזק של היננים, וכמו שגם במצרים היהודים השתעבדו למצרים ולא העלו על דעתם להלחם בהם.

ערבוב האור והחשך

אכל החשמונאים ראו שהיננים באים עם כונה זדונית 'להשפיתם תורתך', ולצורך כך הם העמידו מתיננים רבים שבחיצוניותם נראים כצדיקים כמו החשמונאים שהיו מעטים, וכל זה כדי שלא יהיה הבדל ליתר העם בין האור לחשך והמתיננים סייעו ליננים במטרה זו.

ואם כן, נצחון החשמונאים היה גדול כל כך, שלא זו בלבד שמעטים וחלשים הביסו צבא גדול וחזק, אלא הקנה"ה רב את ריבם ונעשה גם והפכת פניהם ענתה בהם, שהפירו מי הם הרשעים הטמאים שקלולים בהם המתננים הרבים שהצטרפו ליננים ומי הם הצדיקים הטוהרים, והוברר האור למוח החשך.

האור שבועה החוצה

ולא בכדי נעשה להם גם פה השמן בהדלקת המנורה ותקנו לזה זכר לדורות עולם בהדלקת נרות החנכה, כי בנרות הדולקים מרמז שהבחינו באור למול החשך באופן ברור, וזה מלמדנו שצריך להיות מוכח על פניו של האדם יראת שמים, וגם אם הוא עוסק בעניינים גשמיים, עליו להקריין על פניו יראת שמים ומדות טובות, ועל פן תקנו להדליק נרות בכל בית לעבר רשות הרבים, שיש בזה מלמדנו שהאור שיש בכל בית מישראל צריך לבקע כלפי חוץ כמו הנרות שמאירים לכלם.

וכעת יובן מה שלא תקנו חז"ל להזכיר

"ויהי מקץ שנתיים ימים... וירצוהו מן הבור". אנו קוראים בפירשנו על גס ההצלה של יוסף הצדיק שביום אחד ה' העלה אותו מבור עמוק לגדלה ולמלכות.

גם פה השמן שארע בחנכה הוא כדגמת הגס שארע ליוסף הצדיק שהיה פה השמן הטוהר וה' גלה את צדקותו וישרותו לעיני המצרים שחשדוהו לחנם, ולהבדיל גם לעיני אחיו שקנאו בו ושאווהו.

ובחנכה תקנו חז"ל להדליק נר חנכה זכר לגס פה השמן שארע לאבותינו, ובאמת יש להתבונן מדוע באמירת 'על הנסים' לא מזכר במפורש גם פה השמן, אלא הוא רק רמזו ב'והדליקו נרות בחצרות קדש', ובעקר מוזכרים שם את גס נצחון המלחמה, ומדוע לא הזכירו במפורש את גס פה השמן, וכי העקר זה המלחמות, הרי העקר הוא שהעליו אחר כך לקיים את מצוות הדלקת המנורה ושב וישב וישב וישב?

קדשה נגד טמאה

אלא נראה לבאר, שבנדאי חז"ל רצו להדגיש לנו דבר נוסף ועמוק יותר מסתם נצחון של מלחמה, שעל עצם הנצחון חז"ל פירו לומר 'נתת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים', אבל חז"ל הוסיפו לומר 'ורשעים ביד צדיקים וטמאים ביד טוהרים וזדים ביד עוסקי תורתך' כדי להדגיש לנו שאמנם היה נצחון של מלחמה, אבל זו לא היתה סתם מלחמה, אלא עמדו כאן רשעים וטמאים מול צדיקים וטוהרים.

ובמלחמת החשמונאים ביננים וכללו גם המתננים שעמדו לצד היננים, וכיום אנו מבינים שהמתננים טעו והרשיעו בזה שהחניפו ליננים, אף הם עשו זאת בטענה

<< המשך המעשה בעמוד ד

פניני אגדה

• הרה"צ ד' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דייטבתנו

גלוי אור ה' באמת:

ישנה מחלקת לגבי המהדרין בהדלקת גר חנקנה, שיטת ב"ש היא שביום הראשון מדליק שמונה גרות, ומקאן ואילך פוחת והולך עד שביום השמיני מדליק גר אחד ושיטת ב"ה היא שמדליק ביום הראשון גר אחד ובכל יום מוסיף והולך בגרות עד שמשלים את כל הגרות ביום השמיני, ולהלכה נפסק כב"ה.

ויש לרמז בזה, שהגרות הם בעצם מסמלים את אור ה', ובי"ה מלמדים אותנו שבתחלת דרכו של ההאדם בעבודת ה', אי אפשר שיתגלה לאדם אור ה' בשלמות, אלא בתחלה מאיר לו אור אחד, ולאחר מכן מוסיף והולך לפי כחו לגלות עוד ועוד אור ה'.

ושיטת ב"ש מלמדת אותנו, שאדם שקבר בתחלת דרכו מרגיש אור ה' גדול ועצום, ודע לו שאין זה אור ה' באמת, ואחרי אור גדול כזה שבא לאדם בלי הכנה, הדרך היא שהאור נעשה 'פוחת והולך', וכשיטת ב"ה שאור ה' האמיתי מתגלה לאדם לאט לאט ומוסיף והולך, מצינו בירושלמי (ברכות ד), שמספר על שני תנאים קדושים שהיו מהלכים באיזו בקעה בשעת וריחת השמש, אמר אחד לחברו: 'כה היא גאלתן של ישראל בתחלה קמעה קמעה, כל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת'.

בתפלת על הנסים את גס פה השמן ואת תקנת הדלקת הגרות בביתים כמו שהזכירו את גס המלחמה ברשעים, משום שפה השמן הוא כנגד האור הרוחני הציפון ומסתר בלב כל יהודי, שבשביל לזכות לזה באמת, האדם צריך להלחם עם המצר הרע שבו, ולהתנגד כדרך שהתנגדו לחפש אחר פה שמן הטהור, וכמו שאמר שלמה מלכנו "אם תבקשנה כסף וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא".

אוצר של יראת שמים

ולכן זכר פה השמן תקנו חז"ל רק את התקנה שכל אחד ידליק את הגרות בתוך הבית האישי שלו, ולא תקנו להזכיר גס זה בגסח קבוע בתפלה, כדי ללמד את כל אחד שקדי שהוא יזכה בפה שמן טהור של יראת ה' אמיתית בלבד, לא די לו בגסח קבוע שבתפלה [קענו הזכרת פה השמן בעל הנסים, אלו היה מזכיר] אלא עליו

להתנגד יגיעה אישית ולערך על כך תפלות אישיות לפני ה' כדי להשריש בעומק בתי נפשו יראת שמים וידות טובות.

ואלו את נצחון המלחמה בלחות הטמאה כן הזכירו ב'על הנסים', כי ענין המלחמה ברשעים הוא דבר שפחות צריך לזה יגיעה אישית, אלא הוא דבר ששני יוותר לכלל ישראל, שכן כל בר דעת - גם אם הוא עדין לא זכה להאיר את פה השמן הטהור בפנימיות לבו - מביין היטב שראוי להלחם ברשעים ולהתרחק מהם כמסתורי קשות, כי אפילו בגשמי זה הרי טוב לאדם להסתופף בין יראי ה' נאמנים ולא בין פורקי על שאינם נאמנים אפילו אחד קלפי חבדו, לכן גם זה לא ראוי חכמים צריך להפזע מלתקן אותו בגסח קבוע בתפלת על הנסים, ולכן אדרבה כתבו את גס נצחון המלחמה בעל הנסים כשהם מדגישים שעקר גס זה היה נצחון הקדשה נגד הטמאה.

מתיקות האור האישי שלך

לשיטת התוספות שאחד מדליק לכלם הוא מפני שאב המושפחה מאיר לכלם.

אבל לשיטת הרמב"ם לא די בזה, אלא כל אחד צריך להאיר בעצמו כי כל אחד אינו דומה לחבדו, ולכל אחד יש נסים מיוחדים שאין לשני. וכן שיטת הרמב"ם מלמדתנו שאדם לא יסתמך על זכות אבות, אלא יעשה בעצמו מצוות ויתפלל בעצמו לה' ויאיר לעצמו את דרך ה'.

חז"ל אומרים מצנת חנקנה גר איש וביתו והמהדרין גר לכל אחד ואחד, והרמב"ם פוסק שהמהדרין פרושו להדליק גר לפי כל אחד ואחד מבני הבית, וזה מלמדתנו שגר חנקנה הוא מצוה השייכת לכל אחד ואחד, וכל אחד בבית הוא גר המאיר בפני עצמו, ובנוסף כל אחד מבני הבית עוד יזכה להאיר בביתו כשיגדל ויקים בעצמו את ביתו, וגם

מתיקות גר חנקנה - על הבית...

בציור שלפנינו אנו רואים את גרות חנקנה דולקים ומאירים זכר לפה השמן הטהור, שנעשה בו גם מעל הטבע, ושמן המספיק ליום אחד דלק שמונה ימים.

ממה יש להתפעל יותר, מנס שהוא מעל לדרך הטבע, או מעצם הטבע שכלו נס? והאם יש קשר בין גרות חנקנה לחסדים שמשתקפים מהם, כנבר בציור?

על כך במאמר:
'מתיקות הנסים שבכל יום'

יכמו ששנצחון היגנים בגשמי לא הספיק עד שהדליקו גרות חנכה שהוא דבר רוחני, כך פאשר אדם מנצח ומצליח בפרנסת ביתו הגשמי, לא מספיק עד שהוא מוכיח את עצמו כשפא לאחר מכן לבית המדרש ועוסק באור התורה, ולאחר מכן כשפא לביתו יאיר שם את אור התורה ויספר ספור המעורר לעבודת ה' ויעזר בכל מה שיכול, ויתרחק מלהתקוטט בבית, וכן הוא

מתיקות הנסים שבכל יום

מוכיח שגם הדברים הגשמיים שעושה הם בשביל הרוחניות.

והילדים צריכים להתחנך שכל הדברים הגשמיים הם רק בשביל שנוכל לעסוק בדברים הרוחניים שהם העקר, ולכן גם בזמן שאדם עוסק בעניניו הגשמיים, יתבונן שרצונו להגיע מכן לתכלית, וכשהוא זוכר שהעקר הוא דרך ה', ישכיל להתפלל לה' שהוא ורחביו יצליחו בגשמי וברוחני, ושיצלו משום מכשול שהוא, אלא ששעבד את ה' מתוך מנוחה ושמוחה.

בחנכה היו נסים מעל הטבע, שהשמן שהיה מספיק לזלך יום אחד, דלק למשך שבועה ימים, וזה ממש כמו גם קריעת ים סוף שהיה גם כן מעל הטבע, ועל גם זה עם ישראל אמרו שירה שאותה אנו אומרים בכל יום בתפלה.

וחז"ל אומרים קשה זיווג של אדם וקשה פרנסתו של אדם בקריעת ים סוף, ולכאורה מדוע לא אמרו קשה זיווג ופרנסתו של אדם כמו בריאתו של האדם, הרי בריאת האדם היא נסים גדולים ועצומים יותר מקריעת ים סוף, שהרי בגוף האדם יש מלא פלאות עצומים כמו העינים שאנו רואים אתן על ידי מליוני תאים הממונים על הראיה וה' שומר את המאור שבדמך אף על פי שהמאור הזה תלוי ברגישות גדולה ומכה קטנה עלולה לבכות את מאורם חלילה, אם כן מדוע לא מדמים את זיווג של האדם ואת פרנסתו לבריאת העולם או לבריאת האדם ואפילו רק לנס המאור שבשיני האדם?

הנסים שלא מבחינים בהם

אלא דהנה חז"ל (ברכות טו) אומרים על בריאת האדם, קל וחמור, ומה אדם נברא בחשאי ובכל זאת יוצא לעולם בקולי קולות, קל וחמור שאל (הקד) שהנפטר נכנס אליו בקולי קולות, קל וחמור שיוציא את האדם לתחת המיתים בקולי קולות. ויבאר שבריאת האדם היא בחשאי, הניו שבני האדם אינם מתפעלים מהנסים שקמים בבריאת האדם, כי לא נכרים לעיניהם הנסים שיש בבריאת האדם, כגון בקר שהאדם יכול לראות עניניו, ונדמה לבני האדם שהוא טבעו של עולם שגם היתניוק הזה שגולד יראה בעיניו.

אבל פאשר האדם נכנס לשאול הינו לקבר, הוא נכנס לשם בקולי קולות, כלומר פאשר אדם נפטר או שממשכים לזכרים ממנו את מאור עיניו ח"ו, אז הוא מבין כמה חסד היה

בחיים ובבריאות ובמאור העינים שה' נתן לו עד היום, והוא זועק על כך מאד.

עוד יבאר בזה שאדם שיוציא לעולם בקולי קולות וגם כשנפטר הוא נפטר בקולי קולות, הניו שהוא יודע להעריף כבר בחייו את מאור עיניו ומעריף זאת עד יומו האחרון, הוא בודאי יזכה לקום לתחתית המיתים.

הנסים שמתפעלים מהם

ועתה יבאר מדוע מדמים את זיווג ואת פרנסתו של האדם דוקא לקריעת ים סוף, משום שקריעת ים סוף היתה פלא גדול שהם נקרה לשנים, שהקב"ה עשה את הנס הזה באופן פלאי כזה שגם כל המימות שבועולם נקראו לשנים, ולכן חז"ל מדמים לגם הזה את זיווג ואת פרנסתו של האדם ולא לגם בריאת האדם, כי מנס הפרנסה והזיווג אדם מתפעל כמו שדלם מתפעלים מפלא קריעת ים סוף, ולא כמו מבריאת האדם שהוא עצם יס הרבה יותר גדול אף לא מתפעלים ממנו.

והאמת היא שמונס הבריאה והבריאות שהקב"ה נותן לנו ראוי לנו להתפעל הרבה יותר ולהודות עליהם בכל יום ויום תמיד, וכמו שתקנו חז"ל לומר במזמורים 'על נסיה שבכל יום עמנו ועל נפלאותיה וטובותיה שבכל יום', וזוהי הודאה כללית שפולמדת אותנו להודות לה' תמיד בשפה שלנו בפרוט על הנסים התמידים שהוא גומל עמנו.

הנסים הקשים בקריעת ים סוף

והסבה שזיווג של אדם הוא קשה בקריעת ים סוף יבאר, משום שקשה מאד לזוג איש ואשה שהטבעים שלקם שונים ורחוקים מאד זה מזה, וכן פרנסתו של אדם היא קשה בקריעת ים סוף, כי קשה מאד לזוג לאדם שיהיה לו את כל האכל שהוא צריך, שבבעבור זה אחד צריך לחרש את השדה והשני צריך לזרע וכו' וכו' עד שיהיה לאדם לחם לאכילה

פניני הלכה

• הרה"צ גר"י יוסף מאנדל שליט"א •

דין הנותן בשמן ובפתילות

הנותן ביום השמיני מן השמן הצריך לשעור הדלקה, עושה לו מדורה בפני עצמו, שהרי הקצה למצותו (ש"ע תרע"ד) וכשם שצריך לשרף את השמן, כך צריך לשרף את הפתילות (ח"א קל"ל קנד אות לא).

והנה מבאר בגמרא (שבת כב) שטעם האסור ליהנות מנר חנכה, הוא משום באי מצוה ולא משום קדשה, כיון שאין בנר קדשה, ולפי זה קשה לבאורה, כיון שביום השמיני כבר עבר זמן המצוה, ושוב אין את הטעם של באי מצוה, אם כן מה הטעם שיש אסור להשתמש בשמן הנותן ביום השמיני?

בענין זה כתב המנחת שלמה (מהדור סי' נח אות ו) שמכל מקום פאשר אסור חכמים את ההנאה מהנרות הם עשו אותם כהקדש, וכפי שהתבאר בבעל המאור והק"ו (שבת ט. מדפי הרי"ף) שפיון שמדליקים אותם זכר לגם שגשגה במנוחה, אסורים חכמים בהנאה ממנו שהם שפמקדש ועל כן לכתחלה ראוי לשרפו, וענין עוד.

על שלחנו, והקב"ה עושה את כל זה בשביל כל אדם בפני עצמו.

ועל כך אנו מברכים את ה' 'בורא נפשות רבות וחסרונן', הניו שהקב"ה ברא חסרונות בדת של בני האדם, שהם לא מבינים שהעבודה שהם עושים היא יסורים עבירים, כגון מה שהם טורחים מאד לחרש ולזרע במקום לשבת בשלום ולהשיג את לחםם בקלות, והקב"ה ברא בהם את החסרון הזה בדת בשביל להחיות בהם נפש כל חי' - כדי שיהיה אכל ושתיה לבני האדם.

הפלא שבמזון

ומכאן חז"ל מדמים את הפרנסה של האדם לקריעת ים סוף, זה מלמד אותנו להתפעל מאד מכל מזון שהקב"ה נותן לנו, כמו שהיה בעולם התפעלות גדולה מנס קריעת ים סוף, וכמו שכן זומא היה מברך את ה' 'ברוך שברא כל אלה לשמשינו', שהודה לה' על שברא הרבה בני אדם ונתן לכל אחד תכונה שהוא נמשך לעסק בעסק אחר בבריאה, כדי שבסופו של דבר יהיה לנו מזון ושתיה.

את נפשי. בצר לי תפסתי ספר תהלים והתחלתי לומר מזמורים בבכיות ובדמעות שליש. עשיתי חשבון נפש ונזכרתי שכאשר אשרו את בקשתי ברגעתי ולא אומרתי אפילו מלת תודה אחת לבורא עולם. בקשתי סליחה מה' והבטחתי להודות לו בפעם הבאה שיושיע אותי. כך התפללתי בכל לבי למשך בקשה תמימה.

בעבור בקשה דפיקות נשמעו בדלת ביתי, בדלת עמד השכן שלנו שהוא אדם אמיד וספר לי בכאב שבנו נחלה בקורונה ובעת הוא נוסע יחד עם משפחתו למלונית לערר שם את החג וזאת אחרי שהוא כבר הכין את כל צרכי החג.

הוא אמר לי: אני לא אוכל לסתת אתי את האכל שהכנתי לחג וכואב לי שהאכל יזרק, לבן אשמה אם יהיה לה שמוש בו. ואני אחרי שהבנתי צער בעצרו, ספרתי לו את מה שארע לי, איך נתקעתי בלי אכל לחג ושנינו שמחנו מאוד להעביר את האכל לביתיתו כדי שאחלתי לו רפואה שלמה לבנו, כמו שהבטיח הקב"ה 'אם אתה משמח את שלי אני משמח את שלך'.

כך נכנס החג ובאמת אותו ארגון חסד לא יצר אתנו קשר כלל והאכל שקבלנו מהשכן בדרך נס היה לנו להצלה, ובפרט שהאכל היה בשפע גדול ובטעם ערב ששמח את משפחתנו מאוד. הפעם ברוך ה' ידעתי להודות לה' ובגליל הסדר - ליל האמונה, ספרתי למשפחתי את כל הספור הזה וביחד אתם הודיתי לה'. בסוף ליל הסדר אמרתי יחד עם בני ביתי והילדים בחצי ספר תהלים לרפואתו של בן השכן, ובבקר אחרי הסעודה אמרנו את החצי השני של הספר לרפואתו.

עברו ימי חול המועד והנה בערב שביעי של פסח קבלתי טלפון מאותו ארגון חסד, בשיחה הם הסבירו לי בהתנצלות גדולה שבינו שהשם שלי נכנס לרשימה בסוף, לבן בטעות לא הכניסו את השם שלי לרשימה של השליח שלחם את משלוחי האכל לבתי המשפחות וזו היתה הסבה שהאכל לא הגיע אלי.

הם הוסיפו ואמרו שהם החליטו לשלח לי פצוי של כרטיס זכוי לקניית מוצרי מזון על סך אלה ומאמץ שקלים, ותקף הם ישלחו את האכל לשביעי של פסח. בתם השיחה הודיתי לה' בכל לבי שלא עזבני וממשיך להטיב לי.

בשהגיע השליח עם האכל ותו המזון, לקחתי ממנו בתודה את הדברים. ואז אני מבחין בשכן שחוזר כרגע עם משפחתו הביתה. ירדתי אליו, אחלתי לו ברכת ברוכים הבאים והודיתי לו על האכל שנתן לנו, גם ספרתי לו כמה דאגנו והתפללנו לרפואת בנו בגליל הסדר ובבקר של החג, כמו בן ספרתי לו שברגע קבלתי תו מזון עם סכום נכבד במקום האכל שלא הגיע אלי לחג הראשון והצעתי לתת לו את התו הזה מכיון שהוא כבר נתן לנו את האכל לחג.

השכן שלל את ההצעה מכל וכל ואמר חס ושלום שאסח ממך אפילו שקל אחד על האכל שנתתי לה ואז הוא אמר לי כך: אני רוצה לומר לה את כל האמת: בגליל הסדר עשיתי חשבון נפש עם בני ביתי ושנינו יחד חשבנו שסבת הדבר שמשמים הוציאו אותנו מהבית בגליל הסדר באפן שהיינו צריכים להעביר אליה את כל האכל שהכנו הוא בגלל שלא ידענו להציע להם עזרה ולתמוך בהם בזמן שאנחנו אומדים ואתם מתקשים בפרנסה, שלכן משמים אלצו אותנו להעביר להם את האכל לחג.

'כעת אתה מספר לי', המשיך השכן לומר לי, 'שאתם בטוב לבכם גם התפללתם לרפואת בנו, ובטחני שבזכות תפלותיכם יכלנו כבר לחזור הביתה עם הילד, לבן מהיום אני אשמה לתמוך בהם'.

חזרתי לביתי בשבילי נפעם מהפלאות שחולל אתנו ה' בעצומו של חג האמונה והרצה לי את ידו הטובה איך הפך לי את כל הצער לשמחה גדולה. ואכן מאז השכן הזמר הזה עוזר לנו, וגם שמא עברנו דירה לאזור אחר, הוא ממשיך לשלח לנו תמיכות. "הדו לה" כי טוב כי לעולם חסדו". "ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ".

י. ד. ק. בית שמש

עצה מתוקה

הדלקת נרות הנזה שהיא הודאה על הנסים צריכה להזכיר לנו את כל הנסים שנעשו לכל אחד מאתנו בפרטיות, ולכן בעת הדלקת הנרות ראוי לכל אחד לבנו שהוא מדליק את הנרות האלו כדי לכבד את ה', כמו שכתוב: "בארים כבוד ה'", והדלקה זו היא בהכרת הטוב על הנסים האלו והאלו שעשה עמו הקב"ה.

והדלקת הנרות שלהלכה היא באפן שמתחילים ביום הראשון בנר יחיד ובכל יום מוסיפים נר נוסף מלמדת אותנו להודות לה' גם כאשר הישועה אינה שלמה, אלא כבר כאשר רואים ניצוץ אחד של אור בישועה שמצפים לה, יש להודות על כך לה', ונדקא בדרך כזאת זוכים שהקב"ה מוסיף לאדם עוד ועוד אור ומושיעו ישועה שלמה.

מתיקות הנסים

רבנו של עולם, בימי הנזה האלו שהם ימי הלל והודאה, פינו מלא שיר ושבח והלל לשמך הגדול על הנסים, החסדים והטובות הרבים והעצומים שנמלת ושאחה גומל עמנו בכל יום ובכל שעה, שכן כל אבר שבראת בגופנו וכל נשימה שנפחת באפנו כוללים בתוכם אין ספר נסים ופלאות עצומים.

אנא ה', יהנו מעיד ויזכרו רחמך על חולי ישראל ושלח להם במהרה רפואה שלמה (ובפרט לפ"ס) ורחם עלינו שלא נתפס בשום חלי בין בימות החורף ובין בימות הקיץ, כי אנו רוצים להודות ולהלל לשמך הגדול על יד שגרצא את טובך מתוך בריאות ורחבות וזהו הנחת הגדול ביותר לפניך שמודים ומהללים לשמך הגדול לבן אנא תן בנו דעת להודות לך מתוך לב מלא בהנעה והכרת הטוב לפניך תמיד וכך לא נצטרך לשום חולי ומכאוב אמן סלה.